

Reforma dyrektywy w sprawie warunków przyjmowania

Kryzys migracyjny w UE w 2015 r. ujawnił duże rozbieżności między państwami członkowskimi w sposobie traktowania osób ubiegających się o azyl. W lipcu 2016 r. Komisja przedstawiła wniosek, aby zastąpić obowiązującą dyrektywę w sprawie warunków przyjmowania. Celem wniosku jest ich ujednoczenie i godne traktowanie osób ubiegających się o azyl w całej UE. Na pierwszej kwietniowej sesji plenarnej Parlament ma głosować nad swoim stanowiskiem w pierwszym czytaniu w sprawie brzmienia tekstu wstępnie uzgodnionego z Radą w grudniu 2023 r.

Kontekst

W postępowaniu z osobami ubiegającymi się o azyl i uchodźcami państwa członkowskie UE muszą przestrzegać zestawu norm określonych w unijnym prawie dotyczącym praw człowieka i uchodźców. [Dyrektywa w sprawie warunków przyjmowania](#) przewiduje pewien stopień harmonizacji warunków przyjmowania osób ubiegających się o azyl, jednak nadal istnieją duże [rozbieżności](#). Niektóre państwa członkowskie mają problemy z zapewnieniem odpowiedniego i godnego traktowania wnioskodawców, zaś inne traktują ich znacznie lepiej. Zgodnie z [komunikatem](#) Komisji z 2016 r. rozbieżności te prowadzą do [wtórnego przemieszczania się](#) osób ubiegających się o azyl i uchodźców, co ogranicza zdolność innych państw członkowskich do ich przyjmowania.

Wniosek Komisji Europejskiej

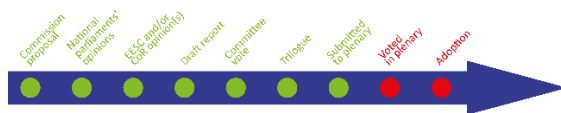
Celem [wniosku](#), przedstawionego w ramach reformy [wspólnego europejskiego systemu azylowego](#), jest zadbanie o godne i równe traktowanie osób ubiegających się o azyl we wszystkich państwach członkowskich oraz zapobieganie „turystyce azylowej”, czyli wybieraniu państwa członkowskiego o najwyższych standardach ochrony. Zgodnie z jego przepisami osoby ubiegające się o azyl nie mają już prawa do niektórych udogodnień materialnych, jeżeli w sposób nieuregulowany przenoszą się do innego państwa członkowskiego niż to, które jest odpowiedzialne za rozpatrzenie ich wniosku o udzielenie azylu. Ponadto definicja członków rodziny została rozszerzona na osoby, które stały się nimi już po opuszczeniu kraju pochodzenia, ale przed przybyciem do danego państwa członkowskiego. Pozbawianie wnioskodawców wolności jest nadal uzasadnione tylko wtedy, gdy okazuje się konieczne na podstawie indywidualnej oceny i jeżeli nie można skutecznie zastosować mniej represyjnych środków alternatywnych. Dostęp do rynku pracy przysługuje po 6 miesiącach (wcześniej 9) od momentu złożenia wniosku, jeżeli decyzja w sprawie azylu nie została wydana.

Stanowisko Parlamentu Europejskiego

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (LIBE) Parlamentu przyjęła [sprawozdanie](#) 25 kwietnia 2017 r. W sprawozdaniu nie zgadza się z zaproponowanym przez Komisję represyjnym podejściem do wnioskodawców, którzy próbują lub zdołali się nielegalnie przenieść do innego państwa członkowskiego. Zamiast tego zaleca skuteczniejsze zniechęcanie osób ubiegających się o azyl do opuszczania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie ich wniosku. Ponadto osobom ubiegającym się o azyl należy zezwolić na pracę w UE nie później niż 2 miesiące po złożeniu wniosku o azyl, zamiast proponowanych 6 miesięcy. Jeżeli chodzi o pozbawianie wolności osób ubiegających się o azyl, powinno ono być wyjściem ostatecznym i podlegającym zatwierdzeniu przez sąd. Należy zakazać pozbawiania wolności lub izolowania dzieci, a każdemu małoletniemu bez opieki trzeba po przybyciu do UE zapewnić opiekuna. Tekst [kompromisowy](#) uzgodniony podczas rozmów trójstronnych został zatwierdzony przez Radę i komisję LIBE 14 lutego 2024 r.

Sprawozdanie w pierwszym czytaniu: [2016/0222\(COD\)](#); komisja przedmiotowo właściwa: LIBE; sprawozdawczyni: Sophia in 't Veld (Renew Europe, Niderlandy). Więcej informacji w [briefingu](#) z serii „Opracowywanie prawa UE”.

Niniejszy dokument został przygotowany z myślą o posłach do Parlamentu Europejskiego i członkach personelu parlamentarnego. Zawiera informacje, które mogą być pomocne w pracach parlamentarnych. Wyłączną odpowiedzialność za jego treść ponoszą autorzy, a wyrażonych w nim opinii nie należy traktować jako oficjalnego stanowiska Parlamentu. Powielanie i tłumaczenie dokumentu do celów niekomercyjnych jest dozwolone, pod warunkiem że podane zostanie źródło, a Parlament Europejski zostanie wcześniej powiadomiony i otrzyma egzemplarz publikacji. © Unia Europejska, 2024.